

[Sundhedsministeren]

set halvdelen af de mennesker, som er indlagt på vore sygehuse, er 65 år og derover, er det måske ikke den befolkningsgruppe, som er mest udsat for at få AIDS.

AIDS er som sagt en meget alvorlig sygdom. Det eneste løfterige, man kan sige om den, er, at man skal bringe sig i en risikosituation for at blive smittet. Det er ikke et virus, som smitter gennem luften og uforvarende falder ned over mennesker.

Jeg er enig i den formulering, som en af ordførerne brugte, at intet bør være uforsøgt i bekæmpelsen. Udfordringen og opgaven er stor, men det er samtidig også vigtigt, at vi handler forstandigt, og hvis vi skal til at registrere som foreslået, må vi have gode grunde til at gøre det. Jeg finder ikke, at en meningsmåling i sig selv er et tilstrækkelig sagligt grundlag.

Der blev i forbindelse med omtalen af meningsmålingerne talt om bedreviden. Nu er bedreviden et underlig værdiladet ord, og der ligger noget negativt i det, men der kan være forskel på den rent faktiske viden, man har om et emne, og dér er det nok en opgave for os alle sammen – specielt for folketingsmedlemmer – at være med til at udbrede den korrekte viden, så man kan undgå, at der dannes sig en opfattelse af, at der findes nogle nemme løsninger på dette spørgsmål.

De retningslinjer, som den danske AIDS-politik bygger på, er dem, som er anbefalet af WHO, og som de allerfleste lande støtter sig til.

Der blev også knyttet nogle kritiske bemærkninger til de kampagner, der har været om AIDS. Det er rimeligt, at vi forholder os kritisk til det, vi foretager os, og det falder os også ganske naturligt. Man siger, at vore kampagner har været for letbenede, og at man burde lave skrækkampagner. Jeg skal ikke vurdere, hvad der er det korrekte, men bare referere, at de lande, som har haft skrækkampagner, også har modtaget kritik af deres kampagner. Det har faktisk ikke været muligt at finde en kampagneform, som ikke har været kritiseret.

Det offentlige har en stor og tung forpligtelse til at formidle oplysninger, men vi går fejl af virkeligheden, hvis vi bilder os ind, at det offentlige alene skal løse denne opgave, og at man gennem kampagner, hvis bare vi laver dem rigtigt, kan løse problemet. Vi har faktisk her i landet haft ikke så få antirygekampagner, vi har haft kampagner mod overdreven alkoholindtagelse,

men vi har stadig væk nogle problemer med røg og alkohol i dette land.

Det er nødvendigt, at der er et samspil mellem det offentlige og borgerne som enkeltmennesker. Det offentlige har ansvaret for, at de rigtige oplysninger bliver formidlet, men det er borgerens personlige ansvar at nyttiggøre disse oplysninger, og det er her, problemet viser sig. Vanskeligheden ligger i at få mennesker til at tage oplysningen til sig på en sådan måde, at man ændrer sin adfærd, og det er det, der er opgaven. Vi skal oplyse generelt, men vi skal have oplysningen tæt på mennesker, vi skal have den ind i den almindelige seksualundervisning i skolerne, vi skal have emnet behandlet på uddannelsessteder, have oplysningen ind i foreningsarbejde og på arbejdspladserne. Sundhedsstyrelsen gør et meget nyttigt arbejde i samspil med lokale myndigheder for at få denne oplysning formidlet så tæt på mennesker som muligt, fordi påvirkningsmuligheden over for mennesker stiger, jo tættere man er på hinanden, men dertil kommer, at vi alle sammen har et ansvar for vores personlige færden, men også et ansvar for, hvordan vores omgivelser forholder sig.

Som forældre er vi meget optaget af at lære vore børn at børste tænder, at opføre sig trafik-sikkert, at få den rigtige ernæring, men som forældre har vi altså også ansvar for, at de får den rigtige oplysning om, hvordan man sikrer sig imod at blive overfaldet af AIDS.

Den opgave føler mange forældre er tung og vanskelig at give sig i kast med, og hvis man ikke selv magter at formidle denne oplysning til sine børn, bør man sikre sig via skolebestyrelser, via foreninger eller andre mennesker, der omgås ens børn, men specielt via skolebestyrelser, at den nødvendige oplysning bliver givet til de store børn. Der er ikke nogen nemme løsninger på AIDS-problematikken, men vi har et fælles ansvar for at gøre, hvad vi kan, så godt vi kan og på alle de måder, hvor det er muligt.

Jeg var lidt ked af bemærkningen om at spille Vorherre, det synes jeg er en kritisk måde at forholde sig til hinanden på, men som Vorherre nu har skabt os, har vi et ansvar både for os selv og for hinanden.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det var ministerens bemærkning om, at læ-